

Sárkányokról..

Péringér Martina alkotása (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorálatlan - összegyűjtött változat

A Barátok Verslista kiadványa PDF-ben – 2012.

Fetykó Judit: Variációk sárkányra (I-II.)

Ahol nem volt, ott biztos, hogy ott volt. Senki nem hívta, senki nem emlegette, de mindig ott volt, ahol azt hitték, hogy nincs ott. És aztán...

Sárkány I.

Kihirdették a birodalomban, hogy a sárkány a királylányt akarja. Mit akarja? Követeli! Tehát a sárkány, ezen túl Sárkány Királylányt követelte. Nem érte be mással, csak az az egy szerencsétlen Királylány kellett neki. Hiába ajánlgattak fel mindenféle más királylányokat, neki csak a Királylány volt a megfelelő.

Megkapta. Pontosabban megkapták egymást.

Királylány a legmodernebb elektronikai felszereléssel indult el Sárkányhoz, ő volt a legjobb a fellelhető szerves-robotjavítók között, szívügyének tekintette, hogy kijavítsa a gép hibáit. Fantáziáját erősen izgatta, hogy meg lehet-e javítani a szerkezetet. Eddig senkinek sem sikerült.

Sárkány várt. Érzékelői jelezték, hogy Királylány elindult. Sárkány áramköreiben maradt valami várakozásra, vágyakozásra hasonlító információ a régi, igazi sárkány után, amivé eredetileg alkották. Szeretett volna ismét mindent úgy teljesíteni, mint a hiba előtt. Tovább akarta folytatni a feladatot, ami programjában meg volt írva.

Királylány megszállottként dolgozott Sárkány áramköreinek mérésével, javításával. Lassan a gép önmérséklő programja is megbízhatóan működött. Királylány aludhatott pár órát. Sárkány ilyenkor is figyelte, nem tudta miért alszik, s miért nem dolgozik. De már nem fújt tüzet, mert a helyreállított program mérsékelte az indulatait.

Aztán elkészült, ismét megbízhatóan működött benne minden. Királylány megismételte a biztonsági méréseket. Elégedett volt az eredménnyel.

Sárkány váratlanul felismerte, hogy nem tudja megjavítani önmagát, s ez elégedetlenséget és hiányérzetet keltett benne. Aztán azon is elgondolkodott, hogy valószínűleg csak kevés érzelem szerepel a programjában. Mindezeket jelezte Királylánynak.

Királylány hümmögött. Nem mondott se jót, se rosszat. Sárkány tovább ismételte az előző kérdéseket, miközben egyensúlyát biztosító hatalmas farkával néha nagyot ütött a földre. Aztán azt is megkérdezte, hogy ő a világ hím, vagy nő egyedeihez tartozik-e.

Királylány eleinte nem akart változtatni a szerkezeten, de aztán felvillant benne egy ötlet Sárkány utolsó kérdése után, s ez az ötlet hangozó nevetésre ingerelte. Sokáig gondolkodott, majd leállította Sárkány valamennyi életjel-programját, kikapcsolta a „tudatát” és dolgozni kezdett rajta.

Elkészült az új változat. Alakilag sokat veszített eredetiségéből. Már nem volt pikkelyes a bevonata, bőre egészen sima lett. Hibátlan. Minden hibátlan.

Sárkány életre kelt. Kissé hiányolta alakjának, tömegének ilyen nagymértékű változását, de minden mással meg volt elégedve.

Királylány összeszedte a szerszámait, indulni készült. Sárkány szomorúan nézett körül. Királylány akkor egy tükröt tartott Sárkány elé. Az meglepődve nézte új önmagát.

Királylány beült a terepjáróba. Sárkány tanácstalanul várt.

— Meddig ácsorogsz még ott? — kérdezte Királylány.

— Sárkány vagyok! Elfelejtetted? Hogy mehetnék?

— Te Királyfi vagy. Legyőzted a sárkányt — nevetett Királylány. — Akarsz vezetni? Benne van az is programodban.

Királyfi lassan kormányozta le a terepjárót a hegyről. Mire a városba értek, ünneplő tömeg várta őket az utcákon.

Sárkány II.

Kihirdették a birodalomban, de hiába...

Ez a Királylány nem volt hajlandó elindulni. Az egész királyi udvar, az egész város kérte, könyörgött neki, hogy induljon már el végre, mi előtt baj lesz, de a lány csökönyös volt. Öreg Király türelmetlenkedett, aztán félni kezdett.

Estére a sárkány olyan erővel fúj, hogy a város utcáin forró szélként szállt a torkából kiáramló levegő. Éjjel a szörny torkából kiömlő szikrák vörös fénybe vonták a tájat. A nép fél. Várták a reggelt.

— Ennek véget kell vetni! — jelentette ki Öreg Király. — Még ma elindulsz. Nincs ellenvetés. Meg kell tenni. Ha odaérsz, meg fogod érteni...

Késő délután a palotaőrök kivezették Királynőt a városból. Hatalmasat csapódva zárult be mögötte a kapu. A lány ácsorgott egy ideig, kiabált az apjának, hogy engedjék vissza, de senki nem felelt neki. Mikor a kapuőr elunta hallgatni, rászólt, hogy hagyja már abba az ácsorgást és a könyörgést. Aztán még azt is hozzátette, hogy nem érdemli meg a királynóságot, hisz eddig minden jót megkapott, most meg a szükségben így viselkedik, mikor neki kellene tenni valamit a városáért.

Királynő sírva indult el a hegyek közé, ahol a sárkány tombolva fújta a tüzet, hogy csak úgy rezgett a talpa alatta föld, amint lépkedett.

Eltelt egy hét.

— Ideje indulnom — mondta Királyfi, és ajka leheletnyi csókkal érintette Királynő homlokát. — Jól jegyezd meg! Háromóránként kapszold be a gépeket!

Királyfi és Öreg Király megállapodtak. A nép lelkiismerete kicsit megnyugodott, mikor összegyűlt az arany, amit a sárkányt legyőző ifjúnak fognak adni, ha az visszatér a király lányával.

A föld továbbra is dübörgött, éjszakánként szikraeső világított. Az ifjú nem jött. Már reménytelennek látszott az egész. Voltak, akik abban reménykedtek, ha odavész Királyfi is, visszakapják a pénzüket, hisz az utolsó aranyukat adták oda, hogy a város és Királynő megszabaduljon.

Hetek múlva jött vissza Királyfi, ölében cipelte az ájult lányt. Ruhájuk csupa korom volt. Amerre mentek, a város utcáit fekete leplek borították, mindenki Királynőt és az ifjút gyászolta. Mikor az emberek meglátták őket, örömujjongások közt mentek velük a palotáig.

Királyfi átvette az aranyakat. Öreg Király beírta a kódexbe a törvényt, az ifjú aláírta az elismervényt a pénz átvételéről. A nép éljenzett, már el is feledték, hogy az utolsó fillérüket adták oda, hogy legyen jutalom a város megmentőjének.

— Sietnem kell — mondta Királyfi. — Tengeren Túli Birodalomban is várnak — ismét megcsókolta Királynő homlokát. — Aztán, tudod, míg az apáitok csak húsz százalékot fizetnek, addig sokat kell dolgoznom, míg vehetek egy saját birodalmat.

Királylány meg akarta kérdezni az ifjút, hogy választott-e már feleségnek valót a királylányok közül, de aztán nem kért semmit.

— Többet is adhatnának! — morfondírozott magában Királyfi. — Mire összejön a birodalom ára, addig ez a lány is megöregszik. No, se-baj! Mindig lesznek királylányok, nem is beszélve az elszegényedett öreg királyokról.

Fetykó Judit: Majdnem sárkányos mese...

(Mese a kétszer melegített töltött káposztáról, két házisárkányról és az üreges cipősarokban bűvő kisördögéről.)

Egy szép tavaszi napon (már vagy másfél napja szakadt az eső...), Világszép Rebeka egyedül volt otthon, s nem tudta hogyan is töltsse el azt a tenger hosszúra nyúlt borús áprilisi délelőttöt. Mivel fiatal süldő leány kora óta szorgos háziasszony volt, minden nap friss ebédet főzött, úgy tíz óra tájban eszébe jutott, hogy mára még nincs ebédje. Üresen állt a lábas, a fazék a szekrényben, csak a teáskanna állt magányosan a gáztűzhely szélén.

Hej! — sóhajtott valamikori Világszép Rebeka, és belepillantott az ablaküveg-adta tükörbe, ahol legalább nem látta olyan tisztán nyolcvanöt éves ráncait, mint ahogy azt a rendes tükörben szokta; és még hozzá tette az előbbi sóhajhoz: — Bizony nagy baj, ez a nagy kor! Mintha el lennék átkozva, hogy ilyen soká kell élnem.

Aztán járókeretére támaszkodva kitípegett a folyosóra, és beszólt a szomszédasszonyhoz.

— Drága kislányom! Meg van-e még az a töltött káposzta, amit akkor főztél nekem, mikor kórházban voltam? Mert ha még ott van a fagyasztóban, hát bizony, ma megenném!

A szomszédasszony szívesen megmelegítette a töltött káposztát, Világszép Rebeka pedig megette az utolsó rizsszemig. Be is vett rögtön utána két Dipankrint, meg három No-Spat, mert mire lenyelte a legjobb, legízesebb utolsó falatot, valami rögtön kikiabált a gyomra tájáról, és azt mondta: no, te híres, hát már ennyire rossz a szemed, hogy nem látod, mennyit eszel? S mire elhangzott ez a hangnélküli sugallat-

mondta, akkorra már tudta Rebeka, hogy ebből baj lesz, ha nem fordul a szabadon kapható gyomor- és bélpanaszokat oszlató medicinákhoz.

Tel, múlt az idő, és késő délután telefonált Rebeka lánya, arról érdeklődött, mit csinál ma egésznap a mama, és mit ebédelt. Rebeka hűségesen beszámolt a történetekről, még kicsit dicsekedett is, hogy lám, neki így meg úgy, az a kedves szomszédasszony eltette azt a töltött káposztát. A gyógyszerekről viszont mélyen hallgatott.

Bezzeg nem hallgatott a lánya! Mint akit darázs csíp meg, úgy felzisszent, aztán hangosan (csak úgy torka szakadtából, utólag saját bevallása szerint egy kicsit, csak igazán kicsit, felemelve a hangját), elmondta a mamának, hogy micsoda dolog ez, hiszen az ő fagyasztójában is van töltött káposzta, mért nem szól, ha káposztát ehetne.

Rebeka lehalkította a hallókészülékét, és magában elsorolt egy Miatyánkot, aztán azt mondta a lassan csillapodó Viktóriának:

— Hát te is megehetnéd! — s közben visszaállította a hallókészülék szabályozóját a hallható tartományba.

Viktória, mivel az első versszak kiabáláson túl volt, és éppen a megértő és kedves leány (hatvanéves túlérétt kisasszony) hangulatába ért, motyogott valamit, majd megígérte, hogy holnap azért átmegegy a mamához, és ő maga főzi meg a vasárnapi ebédet. Rebeka beleegyezett.

A dolgok ilyenén kezdetek elcsitulni. Rebeka még hosszasan járkált körbe-körbe a szobában, hogy a napi orvosilag javasolt járkálást teljesítse. Viktória meg fel-alá rohangált a lakásában idegei felajzásának csitításául, hogy csak úgy kopogtak a cipősarkai.

A cipősarokban, annak üregében (mert direkt ilyenek ezek a mai női cipők), kajánul vigyorgott egy kisördög. A holnapi napnak örült, a s arra gondolt, hogy milyen sok borsot fog másnap törni a két nő orra alá. Kipp-kopp, lépegetett Viktória, hihi, haha röhögött a kisördög. És néhány utcával arrébb, Rebeka egyik régi cipőjének sarkában is felkaccantott az előbbi ördögöcske testvére, s mindketten erősen készültek a holnapra, ahol a két asszony szájába adott veszekedhetnékjükkel nagy parádét csaphatnak.

Kondra Katalin: Sárkány téma

E témára mit írhatnék?
Házisárkány, bárcsak volnék..
Az vagy! - szólta az édes párom.
- Ha kívánod, én nem bánom.
- De a sárkány, nem tud főzni,
főztöd nélkül nem jó élni -
véli fiam, mondja lányom.
- Ide figyelj édespárom!
Hogyha én a Házisárkány,
neked ott az ablakpárkány.
Te sem vagy egy Szőkeherceg,
nincsen nagyon, miért hengegj!
- Győztes állat ám, a sárkány,
megáll Ő a maga lábán!-
okítottak a kis bölcsek,
nem is tudtam, mit feleljek,
...magunkat jól kinevettük,
amit főztünk, azt megettük.

Golán Angéla Gabriella: Sárkányvers

Ül a sárkány,
alatta párkány,
amely márvány.

Ó, az ármány,
mit önt kátrány,
maradni hátrány!

S felemelkedik!

Varga Katalin: Egy sárkány ars poétikája

Na, már mostan, kérem szépen... Csapkodom a farkam, hét fejemből lángot lövellek, hiszen sárkány lennék, vagy mi a szösz.

De hogyan is van ez?

Létezett vala a Sárkánygyík, a leges legősibb időkben. Ugye milyen régi vagyok?

Aztán jöttek a nagy páncéljaikban az agyament lovagok, akik megküzdöttek velem. Nem biztos, hogy sikerült levágniuk, mind a hét fejemet. Lévén, némelyik lovag, még egyig sem tudott számolni. Páncéljaik csörgeése pedig az örületbe kergette mind a hét fejemet.

Na, jó, nem ettem meg őket. Nekem úri csemege bizony, a királylányka volt, hosszú, szőke fürtökkel, telet idomokkal. Nyamiiiiiii.....

Angolul, ugye milyen előkelő a nevem? Dragon. Sok

Film készült velem, rólam, úgy bizony.

Mesékben is sokat szerepelek még ma is.

Van egy leszármazottam, nos, vele nem dicsekednék annyira. De igaz, ami igaz...

Ő is küzdő fajta volt.

Süsü a sárkány.

„Én vagyok a híres egyfejű

A nevem is annyi, csak Süsü.” Be is vetették ellene a mesében a sárkányfüvet.

Nem kaptatok kottamérgezést? Bár hangom bőgése megremeget néhány decibelt.

Mivel nincsen Sárkány-Megasztár, így csak kedvenc tavamban danolászok. Ilyenkor kicsapnak a habok, - ti árvíznek mondjátok. ☺

Mostanság repülnek is a bátor emberek, olyan berregő micsodával, aminek sárkányrepülő a neve. Nekem bizony mind a hét fejem szédülne, frászban lennék, ha ilyenén kellene repkednem. Ezt a lehetőséget kihagyom.

Régen a gyerekek meg eregették a saját készítésű papírsárkányukat. Milyen remek lehetett, leszaladni a dombon a szélben, aztán repült, repült az a sárkány, csak úgy villogott a farka.

Ugye, hogy népszerű vagyok, nem csak félelmetes?

Figyeljetez haverkám. Van ám még egy nevezetes sárkány. A kedven-cem ☺ - na őt egyből bekapnám ő a HÁZISÁRKÁNY.

Ezektől mentsen meg az én külön-bejáratú Sárkány-Istenem

Ücsörgött mára barlangom előtt sok elgyötört férfiember. Nőül vettek egy asszonyállatot, akiről hamar kiderült, rossz választás volt. Itten aztán hosszan sorolták hitvesük rémtetteit. Sűrűn bizonygatva, ők bizony nem egy házisárkányt akartak, életük párjának.

Mert akkora a szájuk, mint a hétfejű sárkánynak. Csapkodnak is rendszeren, mint én a farkammal. Lángokat lövell a szemük-szájuk.

Szorogatják a boros flaskát. Kipanaszkodják magukat, aztán kínálnának engem is a nedűből.

De én iszok inkább sárkánytejet.

Egyet tudok, sohasem nőszülök. Nem bolondultam meg. Kínlódjanak csak az emberek a házi sárkányaikkal.

Én megírom inkább a memoáromat, azaz az Ars poétikámat, ha még egyszer ilyen híres voltam, - vagyok, leszek.

Fogadjátok barátságos farok csapásaimat. Mind a hét fejemet meghajtva, maradok tisztelettel:

Dragonvári Sárkány Szörény.

Dezső Ilona Anna: A nádi sárkány

Jaj! Jaj! - üvöltözik Figyimicsi, miközben szaporán tépi fel a kocsmájt. Olyan feldúlt, mint akit száz Belzebub üldözött volna a házatól idáig.

A zaj, hirtelen kínos csendbe megy át, minden tekintett rászégeződik.

- Jaj! Jaj! - üvölti magán kívül - ha tudnátok milyen szörnyűséget láttam, nem értetlenkednétek ennyire...

- Hát mit láttál? - kérdi felbátorodva a kocsmáros, amolyan fiatal, köpcös, piros képű falusi legényemberféle kinézettel.

- Ott, ott, az utca végében! A nádasban! Onnan jött ki felém az imént!

- Ki? - kérdik szinte egyszerre, mosolyukat már elrejtteni sem bíró irodalakók. Így nevezik erre felé az ivókat a gazdaemberek. Áll is jó néhány traktor a szomszédos utcában, ki erről, ki arról látogatja meg be-

cses munkahelyét estére, mikor földjeikről hazafelé menet, betérnek elfogyasztani egy-két noszogatót. Mert, hogy a sört, amit korsóban jó habosra eresztve mérnek errefelé, nevezik annak. S miért noszogató? Kérdeztem egyszer az egyik irodalakovát, mire azt felelte nagy viccesen, hogy „azért, mert ha ebből megiszom párral, bizony az asszonynak igen csak noszogatni kell, hogy megkapja esti édesgyökér adagját”. Alaposan megszegényített ez a semmi kis ember, bosszankodtam, de mára már kiismertem a falusi embereket. Szeretem is minden élcelődésüket. Utánozhatatlan a humoruk, amit az urbánus társadalom nem ismerhet.

- Azt hiszitek, viccelek? - nyitja tágra szemeit Figyimicsi.

- Mennyit ittál? - kérdi az egyik röhecselő idősebb ember, jókorát húzva öblös korsójából. Ízesen beszél, majd kabátkája ujjával csak úgy, egyszerű módon végigtörli száját, eltávolítván a hab maradékát is. De még az sem olyan egyszerű mutatvány, mint aminek az ember gondolná!

- Dögöljek meg, ha nem igaz, amit mondtam - vágja földhöz a kezében szorongatott újságot, amit még reggel óta rejthetett postaládája.

- Mondja már ki, mit látott? - utasítja a sarokban ülő, látványosan is jobb módú társaság egyik tagja.

- Mit? Mit? Sárkányt! - vágja rá magabiztosan Figyimicsi.

Óriási hahotába torkollik a kocsmái zűrzavar. Valami jópofa vicc, gondolják magunkban, hiszen az eddig elfogyasztott itóka megtette hatását, könnyen megy a nevetés ilyen tájban mindenkinek.

- Na, csak ne kacagjatok olyan vidáman, mert igazat mondtam!

- Persze, persze, vágja rá a kocsmáros. A múltkor valaki fekete párducot látott épp, kereste is az egész ország marhája, most meg sárkányt fogunk eregetni... - de erre csorog is a könnye az egész bagázsnak.

- Az is igaz volt ám! - sértődik meg a tegnapi ivászatból, még ki sem józanodott ember - ott volt az, nem mi láttuk, hanem az a család. A gyereküknek indult volna neki az a dög! Még jó, hogy befogta, aki elengedte... - erre aztán még nagyobb derűtség támad, majd leesnek székeikről, úgy mulatnak a férfiak.

- Persze, persze... kít mutogathattak akkor is a tévében? Hát az ilyen naplopókat, mint te is vagy! - vigyorogják bele a szájába többen is. - Már az is elég nagy hülyeség, hogy a falu elhitte ezt, de, hogy még a té-

SÁRKÁNYOKRÓL...

vé is, meg még helikopterrel is keresték... No meg, az egész rendőrség, hatóságok... Elég nagy baj, hogy ilyen buta világban élünk!

- Nem szégyelled magadat! Megkérdőjelezed tisztaságukat szavahihetőségét? - háborodik fel Figyimicsi.

- Meg ám! Csak olyan volt az a párducos baromság is, mint minden egyéb mostanában...- válaszolja neki bátran az imént szóló férfi.

Az első asztalnál is felébred a korábban alvó, sovány ember. Mint aki mindennel tisztában volna, beleszól egyből a vitába:

- Na, haljátok, még én sem vagyok ekkora marha! Párduc nálunk? No, de a sárkányt... azt én magam is láttam már párszor... Az tényleg ott bujkál a nádasban a falu szélén.

Figyimicsi erre büszkén húzza ki magát. Végre valaki, aki nem tartja boldognak, és aki megerősíti mindazt, amit ő látott az imént.

- Aztán mit kerestél te a régi fürdőnél ilyen sötétben? - faggatja tovább a kocsmáros.

- Hát... hát... arra felé szoktam biciklizni. Józanodtam épp - vallja be őszintén.

- Azt már elhiszem neked - vág közbe valaki, a kocsmáros közepe tájáról - ahogy ma hajnalban kinéztél...

- Higgyétek már el! Sárkány van a nádasban! Könnyörgöm, nem viccelek!

- Milyen volt?

- Olyan barna, nagy árnyéka szinte úszott kifelé, egészen a lábamig... furcsán töfögött. Hatalmas volt a taraja, és még tüzet is okádott, ahogyan közeledett felém. Nem véletlenül hajtogattuk háromszög alakúra régen a papírsárkányokat... ez pont olyan volt!

Osztanak, szoroznak a gazdák, mire nagy bátran megszólal az egyik:

- Uraim! Ma vadászunk! Irány a nádas! - és mint akik parancsot kapnak, jó katonákhoz híven, elindulnak a pár száz méterre odébb található kiszáradt tó náddal fedett medre felé. Odaérve, azért mégis csak óvatosan, halkabbra fogják mulatozásukat.

- Na? - kérdi a kocsmáros - merre van az a sárkány?

- Ott, nil - üvölti Figyimicsi, mire valóban látni is vélnek valamiféle háromszög alakú, a környezetében idegen foltot a félhomályban. A Hold, épp jókorát mosolyoghat rajtuk, mert akkora erővel világítja meg a te-

riületet, mint még soha ennek előtte. Egy kombájn zaja töri meg a falura ereszkedett éjszakai csendet. Mindenki szeme láttára leereszkedik a kiszáradt, valamikori halastó medrébe. A gép, nekifog levágni a dudvaként elszaporodott vad aljnövényzetet. A férfiak erre-arra forgolódnak. Megérkezik a vadásztársaság egyik képviselője is, kezében hatalmas sörétes puskájával.

Egyszer csak valóban töfögő hang, majd őrjítő vinnyogás hallik, ahogy a vágólap elkezd közelíteni a megnevezett cél irányába. A vadász közelebb megy, csőre tölt, vár... Kínos csend lesz úrrá, csak a forgó tengely nyöszörgése töri azt meg. Az éles kések alatt síró nádszálak erre-arra hullanak, majd egy még élesebb hang, előugrik a hatalmasra nőtt árnyék. Ijedtében megindul az őt lesők irányába, ami épp ellentétes a monstrum gép haladásával. A férfiak visszahökölnek.

- Sárkány! Tényleg sárkány! - ordítják majd egyszerre, és már fordulnak is meg, futásnak erednek. Majd leverik egymást nagy siettükben. Még a sarokig sem érnek, amikor eldördül a puska.

- Lelőtte! Állj! - adja ki utasítását a kocsmáros. - Emberek! Már csak lássuk meg azt a sárkányt, ha ilyen nagyon megijesztett bennünket!

Megszégyenülten kullognak vissza. Mintha mindenki kijózanodott volna, mire eléri a néha tó szélét. Félelmetes, amint a nyárfák susogásában a Hold huncutul vigyorog. Egészen jól szórakozhatott a látványon, mert kínjában beletemeti fél arcát az első keze ügyébe eső felhőcskébe. Még a könnye is elcsöppen, épp Figyimicsi vállára hull.

- A francba! Esik.

A meder közepe táján a vadász mögött jól látszik a kiterített tetem. A kombájn is leállt, annak vezetője jókorákat káromkodik.

- Mi van? Mekkora? - kérdi a kocsmáros.

- Van vagy nyolcvan kiló! Hogy a rosszseb ette volna meg ezt a Figyimicsit! Most aztán fizethetünk a Mari néninek!

- Mi van?! - kérdik az emberek, s már bátrabban, azzal a tudattal, hogy a sárkány leterítve, megindulnak lefelé az időközben megtisztított tó fenekébe. Egyszerre indulnak el, a kíváncsiság hatalmas bátorsággal ruházza fel a népeket. Ahogy közelednek, egyre nyilvánvalóbbá válik a sárkány kiléte.

- Na, hallod te fajankó! Most aztán jól behúztál bennünket a csőbe! - üvöltözik vele a nádat oly merészen vágó férfi - Ki fogja a kárt megtéríteni?
- Mindannyian - mondja ki a végszót, az egyik idősebb ember. Előkerül zsebéből az őt hűséggel minden útjára elkísérő bicskája. Gyors mozdulatokkal teszi a dolgát, vérezteti ki a megdöglött állatot. - Na, így legalább nem megy pocskába. Biztos, hogy a Mari nénié?
- Biztos - vágja rá a vadász. - Mangalicát már csak ő tart, senki más ezen a vidéken,

Riba Ildikó: Sárkányvégzet

Valóság volt vagy álom
nem tudom már, de éltek
sárkányok a világon.
Kicsik voltak és nagyok,
harapósak és haragosak.

Csontjaikat keresik a föld
alatt, aggatunk rájuk
félelmetes tulajdonságokat.
Döngött alattuk a talaj,
merre csapatuk haladt.

Borzongunk és reszketünk,
filmeket készítünk.
Most éppen arra gondolok,
milyen volt mikor a három
sárkányfej hajba kapott.

Vita volt és marakodás,
melyik fej lehetett győztes,
okos, ám egyezségre egy se
jutott, mindhárom fej
fűbe harapott, ezért
haltak ki a sárkányok.

Lám Etelka: A sivatag királynője és a kis sárkány

Volt egyszer egy oázis a sivatag közepén, ahol csak egy fiú lakott az apjával. Volt egy kis tavacskájuk, körülötte meg sok szép virág. Mindig friss víz volt a tóban és a parton árnyékot adó pálmafák alatt lehetett hűsölni, ezért itt álltak meg a karavánok a tevékkel. A lombok árnyában a virágok is jól bírták a sivatagi hőséget, így kevés vízzel is sokáig el-tengődtek és mindig virágoztak. Az utasok is itt pihentek és közben a tevéket is meg tudták itatni. Kellott a sok víz, hogy utána bírják a hosszú, fárasztó utat a következő oázisig.

Történt egyszer, hogy egy kis sárkány tévedt ide, aminek 3 feje volt, tüzet okádott és azon nyomban kiitta az összes vizet a tavacskából.

Lett is nagy szomorúság! Nem tudták, hogy mi tévők legyenek, hogyan tudnak újra vizet találni, vagy várni, amíg újra megtelik vízzel a tó.

Arra is gondolni kellett, hogy mi lesz, ha a sárkány újra visszajön, és ismét kiissza a vizet a tóból.

Éjszaka a fiúnak szépséges álma volt. Megjelent neki a sivatag királynője. Olyan szép volt, hogy a fiú csak ámult-bámult, meg sem tudott mukanni. Szőke hosszú haja volt, ami a bokájáig ért. A selymes bőre szép fehér volt, a ruhája sötétkék, mint a ragyogó szemei.

Azt mondta a fiúnak, ne félj, mert holnap segíteni fogok neked.

Másnap, mikor felébredtek és kimentek a tóhoz, tényleg a tóban friss víz volt ismét. A kis virágok szirmain ott röpködött a sok-sok méhecske és körbevették a virágokat és a tavat is.

Nem telt bele sok idő és ismét megjelent a 3 fejű kis sárkány és elkezdett tüzet okádni. Minden áron oda akart menni a tóhoz, de a fiú nem volt rest és elállta a sárkány útját. A méhek is csatasorba álltak és el-indultak a sárkány felé.

Ekkor megjelent a sivatag királynője, gyönyörű volt és fenséges és a következőt mondta a sárkánynak: „Vagy eljössz velem a váramba, vagy itt maradsz és összecsapkednek a méhek. Nos, válassz!”

A kis sárkány nagyon félt a méhektől, ezért inkább követte a sivatag királynőjét. Hamarosan odaértek a várhoz, ami homokból készült, de csodaszép volt kívül-belül. Minden bútor és tárgy homokból volt, mégis különböző színekben pompázott az egész vár.

SÁRKÁNYOKRÓL...

Sok szép leány sürgött-forgott itt, mind a királynőt szolgálta. Minden szobában gyertya égett, az egész vár tele volt virágokkal és köztük duruzsoltak a méhecskék is.

Ekkor a királynő azt mondta a kis sárkánynak: „Itt maradsz addig, amíg meg nem tanulod, hogy nem károsítasz meg egyetlen embert sem. Engedélyük nélkül nem ihatod meg az összes vizüket! Az erődöt ne megfélemlítésre használd, hanem segíts a gyengéknek és öregeknek!”

Eltelt egy nap... még egy nap és a harmadik napra a kis sárkány sok gondolkodás után rájött, hogy a királynőnek van igaza. Megmondta neki, hogy soha többet nem fogja bántani az élőlényeket, legyen az ember vagy állat és mindig segít nekik, ahogy és ahol csak tud.

Másnap együtt visszamentek az oázishoz, ahol már mindenki hallotta a jó hírt a kis sárkányról.

A méhecskék már vidáman röpködtek egyik virágról a másikra, a karavánok pihentek és a kis sárkány is boldogan segített a nagy csomagok cipelésében.

A sivatag királynője meglengette a varázspalcáját, hipp-hopp és már el is tűnt.

Hanyecz István (shf): Sárkány hegyen történt - mese

Sárkány hegyen fent
Hétfejű sárkány trónol
Kincset őriznek

Háttornyú várban
Királynő raboskodik
Hét lakat alatt

Hét éve rab már
Hiába vár királyfit
Nem talált még rá

Öreg király dönt,
Kihirdeti, hogy lányát
Annak adja majd.

Ki sárkány várból
A Királylányt megmenti
Ennyi év után

Sok vitéz csatáz
De hétfejű sárkány győz
Királylány marad

Hetedik éjjel
hét szép álma lőn lánynak
ekkor felébredt

Dörömbölést hall
várkapuján döngetnek
Sárkány harcra kész

A bátor vitéz
csodatevő kardjával
Ügyesen támad

Sárkánynak feje
sorba, porba lehullik
csatát vitéz nyert

Királylány szabad
Beteljesült hét álma
Hétfejű kimúlt

Áldásom rátok
Vitéz megkapta a lányt
Boldogan élnek

Szakáli Anna: A sárkány éve I.

Kezdetek

Amikor a sötétség hidegfényű korongja időnként a nagy hegy csúcsához közelített, és szinte már elérte azt, ősi szokás szerint a sárkány elénekelte az apjától tanult dalt. Ebbe az egész éjszaka tartó dalolásba, ami inkább hasonlított hörgésre, nyüszítésre és ordításra, beleremegett az egész környék.

Sokáig énekelt, mire lassacskán eltűnedeztek az apró fényes pöttyök az égről, fény derengett az ég alján és eljött a világosság hatalmas, forró korongja. A sárkány ilyenkor indult élelemért, aztán amikor a legforróbban égetett a fényesség, elbújt az árnyékba szunyókálni, hogy még a sötétség előtt újult erővel beszerezze a második evés prédáját. Jó élet volt ez, gazdag volt a zsákmány, az erdőn túli teremtmények is békén hagyták, és ő úgy érezte, igen ez az ő élete, ez az ő éve.

Az átdalolt éjszaka után, az erdő túloldalán élő, szörtemen teremtmények jelentek meg a sárkány barlangjánál. Amióta békében éltek a sárkánnyal, minden évben, amikor a legnagyobb volt a sötétség hidegfényű korongja, hoztak maguk közül egy kiválasztott lényt a sárkánynak. Amint közeledtek, éktelen lármájuk felverte az erdő és a hegyek csendjét. A sárkány behúzódott a barlangba, hogy érzékeny fülét megvédje az erős hangoktól. A mozdulatlan élőlényt ott hagyták a barlang bejárata előtt, és hangos kiabálások között elfutottak.

A sárkány nem értette a dolgot. Minek hordják ide ezt a prédának kicsi teremtményt? Már sok ilyet látott, akinek a fején hosszú szőrzet van, és vékony hangon tudnak sipítani, de nem tudja, mit kezdjen velük. Ugyanakkor, mivel védtelennek látta őket, kötelességének érezte vigyázni rájuk.

A legutolsó lény érkezése óta harmadszor jött fel a hatalmas, forró korong, amikor új zaj ütötte meg a fülét. Négy lábú prédán ülve, egy teremtmény közeledett. Megállt a sárkány előtt és hangokat adott ki, miközben hadonászott a karjaival. A sárkány hallgatta egy darabig, aztán unta már a dolgot és nagyot üvöltött. A préda megugrott, a teremtmény lefordult a porba. A színes bőröket viselő hosszú hajúak előjöttek a nagy ordításra, és meglátták az új jövevényt. Odarohantak hozzá, felségítették és hangos nevetések, sikongatások között betuszkolták a barlangba.

A sárkány nem értette, miért örülnek, hiszen ez a teremtmény nem sokban hasonlított rájuk.

- Most már mindegy, hogy eggyel több vagy kevesebb - gondolta.

Mindenesetre a prédát leütötte és jó étvággal elfogyasztotta.

Gyorsan járt az idő, sokszor kelt fel a sötétség hidegfényű és a világosság hatalmas, forró korongja.

A sárkány hosszú vadászatról érkezett haza. Szeretett volna behúzódni a barlangjába. Éppen csak a fejét dugta be a barlang nyílásán, de ennyi is elég volt. A barlang minden védett helyén egy-egy apró, gyenge teremtmény rugkapálózott és vékony hangon visított. Itt bizony, neki már nem jutott hely.

- Na, ez nem az én évem!- gondolta szomorúan a sárkány, és búcsút intve védenecinek szárnyra kapva új barlang után nézett.

Szakáli Anna: A sárkány éve II.

Drág családja

Amikor Drág, a sárkány elhagyta a csupasz teremtmények által belakott, és elfoglalt régi barlangotthonát, az örökké hullámozó hatalmas víz partján keresett egy biztonságos, tágas barlangot.

Azon a napon, semmi sem jelezte, hogy valaminek történnie kellene. Mint máskor is, prédáért merült alá, messze a parttól. Persze nem mindig a vízben keresett élelmet. A parton, mezőkön, erdőkben is voltak prédák, de a változatosság a táplálkozásban gyönyörködtette.

A fürdés is jól esett. Bőre tiszta, fényes és jó szagú lett. Élvezettel kavarta fel a hullámokat. Hatalmas örvénylő bugyogás jelezte jöttét, majd kiemelkedve a víz fölé, győztes üvöltéssel adta tudtul annak, aki arra merészkedett, hogy ez az ő vadászterülete. Kár, hogy ezt csak a vízi élőlények hallhatták, mert amióta anyját és apját elpusztították a szárnyatlan sárkányok, bizony jó ideje nem találkozott másik sárkánnyal. Drág napi elfoglaltságai közé tartozott, hogy a széltől védett homokos részén, homokfürdőt vegyen. Most sem cselekedett másként. Kicammogott a partra és nyakig beásta magát a homokba. Kicsit elszundikált, s talán álmodott is, de valami idegen szag, és közelgő léptek zaja felébresztette.

Izgatottá vált, és remegő orrcimpái kitágulva szimatoltak a levegőbe. Egészen közelinek érezte azt, aki a szagot hordozta, de már nem halott lépteket, és nem látott senkit.

Amint a homokdomb mögül kikandikálva a tengerpart felé nézett, a mellkasában erős feszítő zakatolással zuhogott valami és kényszert érzett arra, hogy a víz felé tartó sárkány után menjen. Igen, jól látta. A parton egy csinos, busa fejű, karcsú sárkány álldogált, hosszú szempillái mögül őt lesve, bár úgy tett, mintha nem venne róla tudomást. Drág azonban érezte, hogy őt nézi.

Hívogatónak érezte ezt a pillantást, de óvatos volt, és várt. A másik megfordult és meglebbentette barna színezetű szárnyait. Ez volt a döntő jel. Drág ebből megértette, hogy az a másik, olyan sárkány, mint az anyja volt, és neki azt kell tennie, amit az apja tett az anyjával. Elindult a víz felé, miközben ő is meglebegtette kékes-zöld szárnyait. Amint odaért a másikhoz, tisztelete jeléül kushadó állásba hátracsapta a füleit és alulról, hol jobbra, hol balra hajtogatva a fejét nem vette le a tekintetét a másik arcáról. A másik, pár percig csak nézte, szagolta, majd ő is felvette ugyanazt a helyzetet, mint Drág, és láthatóan izgatott remegés futott végig a testén.

Drág ebből tudta, hogy a másik elfogadta, és nem támad. Orrát óvatosan hozzáérintette a másik orrához és közben kigondolta a nevét: Ladi. Igen, így nevezi ettől a naptól kezdve.

Mire a sötétség hidegfényű korongja fenn ragyogott az apró pöttyök között, barlangját doromboló nyögdécselő hangok töltötték meg. Ezután még sok sötét és világos követte egymást, amikor Ladi kisebb köveket kezdett görgetni egy halomba, és ettől a naptól kezdve nem engedte Drágot a közelébe. Drág így kijebb foglalt helyet, és várt türelmesen. Reggel Lád jelzett, hogy szeretne megmutatni valamit a halomba rakott köveknél. A fészek, mert azt épített olyan nagy szorgalommal, tojásokat rejtett. Drág gyengéden felnyűszített és legszívesebben meglebegtette volna a szárnyait, de visszafogta magát, nehogy bajt okozzon. Ettől kezdve nem várta, hogy együtt menjenek prédára, hanem hazahozta a zsákmány felét.

Egyik nap, messzi útról hazatérve, amint a barlang elé ereszkedett, csíjjogó hangokat halott kiszűrődni. Óvatosan belesett a hasadékon és

döbbsen látta az apró szárnyacskáikat lebegtető, hempergő apróságokat, akik cseppet sem féltek tőle, hanem hozzádörgölték pofácskájukat, és amint letelepedett, felmászta a hátára. Békésen tűrte, és közben háls szemekkel nézte Ladot, aki kimerülten szunyókált a fészkek mellett.

Drág mozdulni sem mert, nehogy agyonnyomja valamelyiket. Ez az aggodalom eszébe juttatta a szőrtelen kicsi teremtményeket ott a régi barlangban. Érezte, hogy helyesen döntött, mert ő a jó sárkányok nemzettségéből való.

Csak azt nem tudta, hogy a csupasz teremtmények között is vannak jók, és vannak rossz teremtmények. Akik közül a rosszak nem fognak békében élni a sárkányokkal, és addig üldözik őket, míg egy is él a Földön belőlük. A teremtmény neve, aki a jövőben sárkányölőnek nevezi majd magát és jelképeiben a sárkányt hordozza: EMBER.

Szakáli Anna: A sárkány éve III. A Mennyei Birodalom kapuját őrző sárkány

A Mennyei Birodalom fejedelme mérgesen csapkodta az oldalán fityegő kardját. Már megint megszökött a kaput őrző sárkány.

- Mi a csuda bajuk van ezeknek? Miért szöknek meg a sárkányok a kapu elől? Hol a nagyvezér? Azonnal kéretem!

A nagyvezér pár percen belül jelentést tett.

- A sárkány nem csak megszökött Uram, de nagy pusztítást végzett a mezőn a nyájainkban, és elrepült Keletre, ahol sohasem találánk meg, mert a hegyi boszorkány szellemsárkánnyá változtatja azt, aki bemelegszik sötét birodalmába.

- Úgy! Szóval a keleti boszorkány keze van a dologban? - gyanúskodott felháborodottan.

- Nem hinném Uram, illetve nem úgy, ahogy gondolod. A keleti boszorkány csak bosszút áll, de nem hinném, hogy felbújtó lenne. A kapu mellett egy kő alatt, az alábbi írást találtam - szólt a kapitány és köntöse alól egy tekercset húzott elő.

- Íme, a tartalma: „Én, Drogi, a kapu őrzője, háromévi szolgálat alatt semmilyen ellátásban nem részesültem szolgálatomért. Egy öl szalma,

annyit sem kaptam a hideg téli időben. A kapu őrzőhelyét el nem hagyhattam, élelmemről nem állt módomban gondoskodni. Ennek ellenére elvártatok tőlem, hogy éjjel-nappal őrizzem a bejáratot. Lopva szöktem le az éj leple alatt a sáncárok vízéhez, hogy szomjam olthassam. Fáztam és éheztem, de semmi könyörületet nem mutattatok irántam. Szavakkal kábítottatok, miközben elloptátok a járandóságom, és mennyei vagyontokat gyarapítottátok. Pedig a törvény szerint adókedvezményben is részesültetek utánam. Ez lenne hát a Mennyei Birodalom, ahol a hűséges szolgálatot éheztetéssel hálálják meg? Akkor inkább elveszem jusom, és eltávozom világotokból. Nézzetek estéknként a keleti égbolt csillagaira, és megláttok engem ott ragyogni az örökkévalóságban, ami nektek majd nem jár!

Drogi"

Szakáli Anna: A sárkány éve IV. Szellemsárkány

Drogi elérte a keleti boszorkány, Kleri sötét birodalmát. Megborzongott, mert gyerekkorától kezdve rettenetes dolgokat hallott a keleti boszorkányról, aki mindenkit elvarázsolt, és gonosz dolgokra kényszerítette áldozatait. A sárkányokat szellemsárkánnyá varázsolta, és aszályt vagy vízözönt kellett zúdítaniuk a földre. Vissza nem fordulhatott, így tovább repült - lesz, ami lesz - egyenesen a boszorka erődítményszerű várához, ami a legmagasabb hegy csúcsán állt. Bedöngtetett a kapun. A lesőnyílás retesze félrecsúszott és kisvártatva kitérult a hatalmas kapu. Drogi becsoszogott a várudvarra, ahol a boszi a feljáró lépcsőjén várta.

- Nocsak! Egy újabb sárkány! Ugye tudod mi vár rád? Szelet vagy esőt akarsz vetni?

- Kedves Nagyasszony! - hízelgett Drogi. - Tegyéél belátásod szerint! Minden jobb lesz nekem, mint az a három év éhezés. Nem bírtam tovább és otthagytam őket. De mielőtt eljöttem, elmaradt fizetségem fejében megdézsmáltam a Mennyei Birodalom juhnyáját.

A keleti boszorkány ennek hallatán éktelen kacagásban tört ki.

- Na, ez már tetszik! Tudod mit? Még sohasem fordult ez elő, de megkegyelmezek neked, mert elégtételt vettél, és ez nekem is édes bosszú.

Maradj itt a váramban, és szolgálj engem. Szellemsárkány leszel, de egy évben csak egy éjszakára. Étél, ital lesz bőven, meleg istállóban lakhatsz, de minden évben egyszer elmész a Mennyei Birodalomba és ismét, és ismét elveszed a jussod a nyájból.

Drogi elgondolkodott.

- Miért gyűlöled ennyire a Mennyei Birodalom fejedelmét? - kérdezte szelíden, nehogy haragra gerjessze a boszorkányt, és zöldes barna szemeivel a tőle telhető legnagyobb szeretettel pislogott rá.

- Miért? Miért?!- üvöltött fel Kleri, és fájdalmasan összegörnyedt. - Miatta lettem boszorkánnyá. Az ő átka miatt... - suttogetta elfojtott hangon, és Drogi döbbenten látta, hogy ami a boszorkányoknál igencsak ritkaság, könny gördül le az arcán.

Szakáli Anna: A sárkány éve V. Szerződés

A szerződés érvénybe lépett. Drogi a várudvar lakója lett. Valóban bőséges ellátásban részesült, és elégedett volt. Kleri néha megkérte, hogy a világ különböző tájaira elvigye a hátán. Örömmel megtette, hiszen így gyorsabban teltek a napok. Más feladatokat is szívesen elvégzett, és hamarosan a boszi kedvencei közé került. A boszorkány, ahányszor belenézett Drogi szemébe, valami ellágyulás félét érzett. Néha már dühös volt emiatt, de kénytelen volt bevallani magának, hogy szeret az okos és értelmes sárkány társaságában lenni, beszélgetni vele és tudta, hogy bátran rábízhatja magát. Kedvelt időtöltése volt a tengeri sziklák tetejéről bámulni a naplementét. Egyik ilyen megható pillanatában Kleri beszélni kezdett:

Az én apám a Keleti-király volt. Gazdag és hatalmas birodalom királya. Én húsz éves voltam, fiatal és szép. A Mennyei Birodalom fejedelme, Ásón, egy látogatása alkalmával belém szeretett és udvarolni kezdett. Én is megszerettem, és rövidesen a menyasszonya lettem. Szokás szerint, elvitt a Mennyei Birodalomba, hogy megismerkedjem és elsajátítsam az ottani életformát, szokásokat. A világ legszebb ékszereivel, soha, sehol nem látott drágaságokkal halmozott el. Az esküvő előtt három

nappal azonban minden eltűnt a szobámból, öltöző kamrámból. Mivel hiába keresték az elkövetőt, senki nem hitt nekem. Ráadásul az öltöztető lány, az egyik herceg szolgálatra rendelt leánya, azzal vádolt, hogy előző este a kertben egy idegen lovaggal találkoztam titokban. Ásónt, a Tanács és a rokonok félrevezették. Ítélnie kellett, és nekem semmi bizonyíték nem volt a kezemben. Megátkozott, és boszorkánnyá kellett lennem. Azóta így élek, pedig az én szívem nem gonosz...

A sárkány nem mozdult, erősen gondolkodott.

- Ásónt nem nőszült meg. De senki nem mondhatja ki a neved, és senki nem beszélhet róla, hogy a keleti boszorkány a fejedelem menyasszonya volt. Annak az öltöztető leánynak, Drebilnek, van egy öt éves kislánya - sorolta Drogi az Ásónt várában tapasztaltakat. - Egy herceg vette el, azt beszélik kényszerből, illetve a gazdag hozomány miatt. Drebil az esküvő után négy hónapra szült. A bába kijelentette, hogy a gyermek nem koraszülött, de elzavarták. Suttogják, hogy azon az estén az a lovas Drebilre várt a kertben, de mivel az örök észrevették, rád kente a dolgot. A kincsnek viszont se híre, se hamva - szusszantott egy nagyot Drogi.

Kler ránézett és megjegyezte: - Ennyi jó hírt egyik szolgálóm sem hozott az elmúlt években, mint te.

- Változtass engem hosszabb időre szellemsárkánnyá! Megkeresem én azt a kincset, mert biztos, hogy a tenger nyelte el. Bebizonyítom ártatlanságodat - szólt Drogi és újra olyan pillantást vetett Klerre, hogy Kler kínosan érezte magát, és gyorsabban dobogott tőle a szíve.

- Valóban vállalnád értem a veszélyt? Mi lesz, ha a fejedelem tudomást szerez rólad és a szellemirtók elpusztítanak? Én már nem szeretem őt, mert nem hitt nekem ... elhagyott, amikor szükségem lett volna rá...

- És miért gondolod, hogy a tengerben kell keresned? - kapott hirtelen észbe.

- Az a lovas a tenger felé menekült az őrség elől. A becsületed visszaszerzését, mert tolvajnak bélyegeztek, akkor is vissza kell szerezni, ha már nem szereted Ásónt - szögezte le a sárkány.

Szakáli Anna: A sárkány éve VI.

Drogi útra kelt

Drogi szellemsárkány lett. A szellemsárkányoknak mindenén áthatoló erőt adott szellem mivoltjuk, melyben különös erőket tudtak összpontosítani. Senki ne gondolja azonban, hogy szellemsárkányságuk láthatatlanná tette őket. Korántsem erről szólt a dolog. Helyváltoztatásuk azonban olyan gyors mozgással társult, hogy bárki, aki látta elsuhanó alakjukat, vagy hirtelen megmagyarázhatatlan légmozgást érzett maga körül, szellemnek gondolhatta őket.

Felvértezve ezen tulajdonságokkal, Drogi másnap hajnalban elindult a szárazföldről a tenger felé. Átrobogott a hóval borított hegyeken, és ereje lesodorta az évszázados hómezőket. Hatalmas lavinák zúdultak a békés völgyekre. A lezúdult hó megolvadt és árvizekké duzzasztotta a kicsi patakokat. Az emberek azt gondolták, megint a keleti boszorkány sárkányai dühöngenek, és bánatosan csóválták fejüket. Szegény Drogi, mit sem tudva ezekről a dolgokról, csak rohant egyenesen előre.

Elmaradtak mögötte az erdők, a dús fűvel benőtt mezők, és egyre közelebb halotta a tenger zúgását. A sárga színű homok dűnék mögül, hirtelen tűnt elő a tenger kéksége. Benn, ahol a zátonyok széle leszakadt egy mély, tengeri árokba, a víz felszínén óriás fehér hullámok magasodtak az öböl sekélyebb vize fölé, hogy aztán lecsendesedve fussanak ki a fővenyre.

Amint nézelődött, pillantása az öböl szélénél a tengerből kiemelkedő távolabbi sziklafalra esett. Ismerősnek tűnt a szél és idő koptatta sziklaszirt. Hirtelen fellobbanó kíváncsiság hajtotta, hogy odamenjen. A talajt egyre több kötörmelék és szikladarab borította. Óvatosan botladozott közöttük. Látszott ezeken a köveken, hogy a tenger vize évezredek óta nyaldosta őket.

Ahogy közelebb ért, egyre jobban meggyőződött arról, hogy járt már itt. Az egyik kiszögellés után, egy barlangnyílás tárult elő. Döbbenet állt meg, és abban a pillanatban tudta, hogy ehhez a helyhez neki köze van. Ez az a barlang, ahol ő és testvérei éltek. Milyen sokáig nem gondolt, és nem is emlékezett ezekre az időkre. De most minden eszébe

jutott. Nem tudta ki volt az, aki kötelet dobott a nyakára, amikor a dúnék között játszott testvéreivel, és messzire vitte innen. Többé nem érezte ezt az ismerős szagot, ami most egyre beljebb hívogatta a barlangba. Beleszimatolt a levegőbe. Fáradt volt ez a szag. Ebből arra következtetett, hogy nem ugyan nem lakatlan a barlang, de a gazdája már jó pár napja nem járt itt.

Szakáli Anna: A sárkány éve VII.

Találkozás

A sárkány úgy vélekedett, mivel a sötétség hidegfényű korongja felmászott az égbolt közepére, és kint hűvösödött a levegő, hogy itt marad a barlangban éjszakára. Elvackolódott az üres fészek körül, és azokra gondolt, akiknek a szaga az elfelejtett otthonból most felé áradt. Felderengett erős, rendíthetetlen apja és anyja alakja. Vajon mi lett velük? Maga előtt látta testvéreit, akikkel meg kellett osztozni a prédán, különben apjuk közéjük csapott a farkával, ha sokáig marakodtak.

Drogi szeméből kicsordult egy könnycsepp. Eddigi magányos életére gondolt. Arra, hogy korán szülők és testvérek nélkül maradt, mások gonoszsága miatt. Hűsége, kitartásra nevelték, de ő még nem kapott semmi jót az élettől. Talán egyedül a keleti boszorkány jóságát Miközben ezen elmélkedett, az emlékek elvitték az álmok furcsa, kiismerhetetlen mezejére.

A barlangra éjszakai sötétség borult.

Reggel korán ébredt, és hamarosan beóvatoskodott a vízbe. Már ellepte a tengervíz, de csak ment előre rendületlenül, míg a víz alatti szirtek közül ki nem ért a nyílt tengerre. Először maga sem értette, de nem kellett felbukkannia levegőért. Megint a gyerekkora villant eszébe, amikor testvéreivel a tengert járták prédáért, akkor is ez történt. A vízbe kerülve, önkéntelenül lezárultak orrnyílásai, és a füle alatt kinyúló lemezeken átzubogott az oxigéntől dús, hideg víz.

Ahogy mélyült a part, a zátonyok körvonalai kezdtek beleolvadni a homályba. Hirtelen mélységet érzett a lába alatt. Véget ért a homokpad, és hideg víz áramlása állította meg. A hideg vízzel együtt, a vízi élő-

lényekén kívül, idegen szagot is érzett. Drogi megállt és felmordult. Kis idő múlva megjött a válaszmorgás, félelmetesen és fenyegetően.

Erőltetve a szemét körbe nézett, de az oldalán lévő áramvonal nem jelezte élőlény mozgását. Amint tekingetett, egy kiugró sziklapárkányon meglátta az elsüllyedt hajót. Elrugaszkodott és ereszkedni kezdett lefelé az árokba. Már elérte a hajó árbocát, amikor erős lökést kapott az oldalába, és marást érzett a vállán. Oldalra csapta a fejét, és meglátta a másik sárkányt. Úgy tűnt a másik is meglepődött. Azonnal emelkedni kezdtek a felszín felé. Kiérve a vízből, egymásra meredtek. Harcra fel emelt jobb karjuk alatt, mindkettejük bőrén egy fehér, ugyanolyan alakú világos folt látszott. Zavartan álltak, míg végül Drogi megszólalt.

- A barlangi fészekből való vagy?

- Onnan. És te? Talán te is? - méregette a másik sárkány.

A következő órákban Drogi megtudta, hogy apja Drag, és anyja Ladi, sokáig keresték, de nem találták, mert akik elrabolták erős fűszerekkel fedték el a szagnyomot. Testvérei szétszéledtek, és élük sárkányéletűket. Urda, a legkisebbik, itt maradt, mert fontos feladatot lát el. A Mennyei Birodalom egyik szépséges kisasszonya fogadta fel, hogy vigyázzon az elsüllyedt kincse...

Szakáli Anna: A sárkány éve VIII.

Felkészülés a küzdelemre

- Milyen kincset kell őrizned? - kérdezte Drogi, de máris sejtette a választ.

- Drebilnek hívják a hölgyet. Többször láttam sétálni a tengerparton. A hajóval érkezett lovaggal.

- A mély árok feletti elsüllyedt hajó az?

- Igen. Rettenetes vihar volt azon az éjszakán, de a hajó mindenképpen ki akart futni a nyílt vízre. Már majdnem kiért, amikor egy hatalmas hullám hozzávágta az utolsó szirthez. Erős anyagból készítették, nem törött össze, de felborult és elsüllyedt. Mindenki odaveszett. Láttam, amint az emberek teste alámerül a mélybe.

- Nem tudtál volna segíteni? Mondjuk megtartani a hajót, hogy ne dőljön az oldalára?

- Akkor öt évvel fiatalabb voltam, tapasztalatlan. Azóta megverekedtem a szárnyatlan sárkányokkal is.
- Tehát még itt vannak a közelben, és nem pusztultak el?
- Itt vannak, és nemsokára ismét eljönnek, mert a sötétség hidegfényű korongja újra teljes lesz.
- Akkor készüljünk a küzdelemre. A hajó, és a kincsek, egyelőre jó helyen vannak.

Drogi és Urda ezután mindennap egymáson próbálták ki a harci fogásokat. Küzdöttek, de egymást meg nem sebesítették.

Esténként a barlang előtt ültek és figyelték, amint a sötétség hidegfényű korongja napról napra teljesebbé vált. Már alig hiányzott egy kicsi karéja. A testvérek még nagyobb erővel feszítették meg izmaikat. Harci üvöltésük megremegtette a sziklákat, és visszhangként csapódott vissza. Hirtelen idegen hang keveredett saját hangjuk közé. Széttérülő árnyék vetődött rájuk a magasból, és egy szárnyas sárkány ereszkedett le közéjük. Drogi és Urda támadó állást vett fel, de az idegen sárkány, kushadó mozdulatba dermedt. Ezzel tudtul adta, hogy nem áll szándékában támadni.

- Ki vagy, te idegen? - kérdezték szinte egyszerre.
- Oljam vagyok, a hegyen túli sárkányok nemzettségéből - szolt a sárkányhölgy, még mindig kushadó állásban. - Messze zengő harci üvöltésetek tudtul adta, hogy nagy küzdelemre készültök. Ismerem ezt a harci üvöltést és tudom, hogy az ellenség a szárnyatlan sárkányok népe. Minket is megtámadtak, és három sárkányt megöltek közülünk. De nem maradtunk mi sem adósak. A két sárkányfiú méltató pillantást vetett a sárkányhölgyre. Miután megvendégelték a vacsora maradékából, taktikai megbeszélésbe kezdtek. S hogy ezt milyen jól tették, azt a másnapi események igazolták.

Szakáli Anna: A sárkány éve IX.

Harc a szárnyatlanokkal

A barlangban három sárkány aludt. A fény derengésére Drogi felébredt és kinyitotta szemét. Talán nem is a fényre ébredt fel, hanem egy új titokzatos illatra, ami a sárkánylányból áradt. Nyugtalanná tette ez a szag, nem tudott volna tovább aludni.

- Most már mindegy - gondolta és óvatosan, hogy fel ne keltse a másik kettőt álmából, kióvatoskodott a barlang elé.

A hajnali napfény vörösre festette a távoli felhőket. Drogi megborzon-gott: Mint a zsákmány vére - gondolta, és begázolt a vízbe. Nemsokára két hatalmas halat tartva pofájában kifelé caplatott. Ledobta zsákmá-nyát a barlang elé.

- Keljetek fel! Érzem, ma jó nap lesz a harcra! - mordult egy nagyot.

Pár perc múlva a két sárkány befalta a halat, és a sziklán lecsorgó édes vízből nagyokat kortyoltak rá. Alig nyelték le az utolsó falatot, idegen morgást hallottak. Rögtön tudták, hogy Drogi igazat beszélt, amikor a harcot emlegette. Támadóik közeledtek.

Oljam azonnal visszahúzódott a barlangba. Drogi és Urda harcállásba meredtek és kimeresztették hatalmas karmaikat. A dűne mögül két szárnyatlan sárkány tűnt fel. Hatalmas álkapsuk tűhegyes fogakkal ékeskedett, amit még félelmetesebbnek mutatott vicsorgásuk.

Idősebbek és izmosabbak voltak, mint Drogi és Urda. De ravasznak nem mondhatóak, hiszen azonnal és szemből támadtak, bízva erejükben és nagyságukban. Drogi és Urda azonban minduntalan kisiklott karmaik kö-zül, és fürge mozdulatokkal fárasztották a két dromedárt.

Szemtől szemben folyt a harc, közelítés, harapás, eltávolodás, neki len-dülés és újra harapás. Ez volt a taktikájuk. Fárasztó volt, de kitartóan rohamoztak. Üvöltésük összekeveredett a hangos zihálással. Szájukból kicsapódó, undorítóan bűzös nyálukat elnyelte a homok, csak egy-egy sötét csík maradt utánuk. Hol Drogi, hol Urda mart egyet a lapockájú-kon, de ez mintha mégjobban felbőszítette volna őket, annál nagyobb erővel támadtak. Droginak sikerült végre felcsalnia az egyiket egy szik-latömbre. Amikor a szárnyatlan támadt, félre ugrott, és a nagy test te-hetetlenül zuhant a tizenöt méternyi szakadékba.

Olyan esetlenül zuhant alá, hogy nem tudott a talpára fordulni, és lát-hatóan eltörött a lába. Drogi hátulról ráugrott, torkon ragadta és addig szorította, míg moccani tudott.

Közben Urda szárnya megsebesült és tehetetlenül lógott alá, további célpontot adva a szárnyatlannak, aki kihasználva ezt a lehetőséget, ala-posan megtépázta Urdut. Már a torka felé kapdosott, amikor Oljam

szinte kirobbanva a barlangból, éles karmával belecsapott a szárnyatlan szemébe. Az visszahőkölt, miközben hátulról Drogi csapott le rá. Ez volt az egyik fő taktikai fogás. A meglepetés szerű támadás. Oljam ügyesen és pontosan kivárva az alkalmas és megfelelő pillanatot, pont akkor támadt, amikor arra szükség volt. Aztán már mind a hárman tépték, marták a szárnyatlant, ahol csak érték. Végül Urda, megelégedve a dolgot, leszorította és végzett vele.

Elült a harci kiáltás, megszűnt a szuszogás, a szárnyatlanok nagy és igazságos harcban elpusztultak. A győztesek a tetemetek behúzták a tengerbe, és megvárták, amíg az élesfogúak lerángatták őket a mélybe, hogy nyomuk se maradjon. Kis idő múlva kimosták sebeiket a tengervízben, majd bevonultak a barlang hűvösébe gyógyulni.

Szakáli Anna: A sárkány éve X.

Drebil álnoksága - a meglelt kincs

Nos, ha az ebcson t beforr, a sárkánycsont kétszer olyan gyorsan forr. Három nap múlva elégedetten indultak a mélység felé, hogy felhozzák azt a kincset, amit Drebil és szeretője elraboltak a Mennyei birodalom fejedelmének menyegzője előtti napokban.

Mert bizony az úgy esett, hogy Drebil nagyon irigykedett Klerre. Nem csak a szépségére, kedvességére, hanem a sok-sok arany, ezüst és gyémántos ékszerre, kőson tyűkre is, amit ajándékba kapott. Elhatározta hát, hogy megszerzi magának, ha már a fejedelem figyelmen kívül hagyta az ő szépségét. Még hónapokkal korábban egy hajó érkezett a kikötőbe, amelynek a kapitánya, egy jóképű lovag, követségben járt a fejedelem udvarában. Drebil addig ügyeskedett, forgolódott körülötte, míg szerét nem ejtette, hogy a lovag udvaroljon neki.

S addig, addig duruzsolt a fülébe, míg örök hűséget és szerelmet fogadtak egymásnak, és a cél érdekében megtörtént az, amit akkoriban csak házasságkötés után tettek meg az emberek. Drebil, szeretője lett a lovagnak. Titokban találkoztak a kikötő fogadójában, de Drebilnek célja eléréséhez meg kellett ismertetni a lovaggal a várat, és annak helyiségeit is. Ezért egyre gyakrabban beszélt a mesés kincsekről, sőt

még azt is megtette, hogy mutatóba ellopott pár darabot, és egyre csalta, csalogatta magához Kerunt.

Hiába volt Kerun lovag addig becsületes úton járó ember, a szerelem és az arany elvették az eszét.

Üres zsákkal tért meg a vár kertjébe esténként, de tele zsákkal távozott. Végül matrózai segítségével egyik éjjel teljesen kifosztották a kincssel megrakott szobákat. Tehették, mert Drebil altatót kevert a közelben alvók és az örök italába, amit maga kínálgatott nekik, és minden ajtót kinyitott a tolvajok előtt. Közben, már napokkal előbb elkezdte híresztelni, hogy Klert látta az éjjel a kertben, majd más alkalommal ismét. Bizony, összesúgtak Kler háta mögött a rosszakaratúak.

Eljött a szökés éjszakája. Sötét viharfelhők takarták el a Holdat. Drebil, lovagja segítségével kiosont a kerti kapun. A várudvaron át, a várkapu felé igyekeztek, amikor az egyik ör, aki éppen szolgálatra jelentkezett, és előzően nem volt alkalma inni a borból, riadót fújt.

Kerunnak még sikerült elmenekülnie, ám Drebilt elkapták a felriasztott örök, és a kapitány elé vitték. Kérdőre vonták, mit keresett a kertben, és ki volt a másik személy. Mivel válaszaiban Klert okolta és azt állította, hogy Kler légyotton volt a lovaggal, felkeltették Ásont, és Klert is kérdőre vonták.

Közben hatalmas vihar kerekedett. Az égzengés miatt nem értették egymás szavát. Így másnapra halasztották a kihallgatást.

A kincssel megrakott hajón menekülő lovag nem jutott messzire. Utol érte a végzet. Hajója elsüllyedt, s ők mindannyian odavesztek.

Másnap, a nagyteremben meghallgatták a vádlottakat. Kler nem értette a vádat, hiszen fedhetetlenül állt vőlegénye előtt. Drebil hazug, és jól felépített vádaskodása hamar elérte célját. Még hamis tanúja is akadt a megvesztegetett szolgálók között. Klerből áldozatot csinált, és elzavartatta az udvarból.

Egyik nap, egy sárkány jelentkezett szolgálatra a Mennyei Birodalom hatalmas vára előtt. Drebil az ablakából látta a közelgő, jól megtermett szárnyas sárkányt. Leszaladt hát eléje, és még mielőtt mással beszélhetett volna, nyájas szavakkal megkörnyékezte, és felfogadta, hogy keresse meg az elsüllyedt kincses hajót és őrizze, ne engedjen senki emberfiát a közelébe. Mindezért busás fizetséget ígért és sok bárányhúst. A sárkánynak, bizonyágul, hogy megtalálta a hajót, egy kincses

zsákot kellett felhoznia. Ez a sárkány volt Urda, aki most meglelt testvérével, és egy szépséges, bátor sárkánylányal felhossa a hajót, összes kincseivel együtt a tenger mélyéről.

Drogi, szellemsárkány erejével neki feszült, és a két fiatalabb sárkány segítségével, hamarosan felfelé vontatták a hajót. Addig húzták a part felé, amíg megfeneklett a homokban. Akkor hatalmas orrikaikkal kiszippantották a fedélközből a vizet, és lebontva a padlózatot, megláták a sok zsákot, amiben ellopták a kincseket. A sárkányok köteleket készítettek sásból, és az erdőből hozott liánokból. Összefűzték a zsákokat, nyakukba kanyarították őket, és máris repültek a keleti boszorkány birodalma felé. Drogi nagyon bízott abban, hogy Kler ártatlansága bizonyíthatóvá válik, ha bemutatják a kincseket.

Szakáli Anna: A sárkány éve XI.

Kler, a Mennyei Birodalomban

Áson nagyon szomorú lett, amikor Drebil eskü alatt és tanukkal együtt előadta, hogy Klert többször látták egy idegen lovaggal a kertben. Nem tehetett mást, el kellett bocsátania Klert, akinek büntetésül a „keleti boszorkány” címet kellett viselnie. Keserűségében Kler, minden teremtményt boldogtalanná tett, aki átmerte lépni birodalma határait. Azaz, egészen addig így tett, amíg meg nem ismerte Drogit. Amikor pedig megtudta tőle, hogy a Mennyei Birodalomban már rebesgetik ártatlanságát, egészen megváltozott. De azt is tudta, hogy Ásont, már kivette a szívéből, nem tudja szeretni.

Drogi, miközben az elveszett kincsek után kutatott, a várban hallott beszélgetésekből összeállított egy történetet, és annak alapján indult fellelni a lopott portékát. Jó nyomon járt, amint az később kiderült.

Útja során megtalálta egyik testvérét, Urdát, megküzdött a szárnyatlan sárkányokkal, és találkozott egy szépséges és bátor sárkánylányal, Oljammal, akinek különös illata egészen hatalmába ejtette Drogit. Most, hogy megtalálták a hajót, a kincseket, és megküzdöttek két szárnyatlanal, surrogó szárnyakkal repültek, át a hegyeken, mezőkön, majd újra a magas hófödte csúcsok fölött, mire végre elértek a keleti boszorkány birodalmáig.

Még aznap este hatalmas lakomát csaptak tiszteletükre. Kler, a keleti boszorkány, aki eddig nem sokra becsülte a sok drágaságot, amit Ásontól kapott annak idején, most gyönyörködve nézegette a briliánsok, jáspisok, igazgyöngyök fényét.

Nem sokat gondolkodott, de tudta mit tesz, ha eljön a reggel. Miután kialudták fáradalmaikat és a bor gőze elszállt fejükből, a három sárkány, Drogi, Urda, Oljam és velük együtt Kler, a keleti boszorkány, útra készülődtek. A sok kincsből három zsákot elzárattott a pincéjébe, az összes többit felkötözték a sárkányok hátára, és elindultak.

A Mennyei Birodalom vára büszkén magasodott a hegytetőn. Tornyai a felhőket érték, ablakain megtört a napfénye, kertjében számtalan virág, különleges fák nőttek és madarak százai andalították el a szíveket. A sárkányok jötte kisebb riadalmat keltett, mert amióta Drogi elhagyta a várat, újabb sárkányt nem fogadtak fel szolgálatra.

A váruddvar hamar megtelt az érdeklődőkkel. A sárkányok éppen csak le tudtak szállni a sokaságtól. Ledobálták terheiket egy nagy gúlába. Hamarosan megjelent Áson, a fejedelem. Döbbsenten látta, hogy Kler van itt. De nem csak őt érte meglepetés, hanem Drebil is idegesen álldogált az asszonyok között.

- Hogy merészelte ez az asszony betenni ide a lábát? - fakadt ki dühösen. - Nem tiltottam-e meg, hogy akár a neve is említésre kerüljön? Becsapott és elhagyott engem!

- De igen Uram, megtiltottad! - szólalt meg Kler szelíden. - De nem én hagytalak el, hanem te hagytál el engem.

Szakáli Anna: A sárkány éve XII.

Sárkányföldön, szabadon

Ezeknek a szavaknak hallatán az emberek felmorajlottak. Kevés ember mert szembeszegülni a nagyúrral, és az egykor elkergetett kedves, most megtette ezt. Kler így folytatta.

- Hiába kértelek, könyörögtem, hogy higgy nekem, te látszólagos tisztességed védted. Elfogadtad Drebil hazugságait és nem kérdezted meg tőle soha, kinek a gyermekét hordta a szíve alatt, akit négy hónappal a szeretőjének a halála után a világra hozott, a tisztességes asszonyok álarca mögé

bújva. Kérdezd meg, volt szeretője hány zsák kincset lopott el az éj leple alatt, ki nyitotta ki neki az ajtókat, és ki ajándékozta neki ezt a ládikát.

Azzal elővett a legközelebb álló zsákból egy ládikát, melyben egy ledugaszolt üveg volt, benne egy papírtekercs. A várnagy átvette, és odanyújtotta Ásonnak. A tekercsen Drebil festett képe volt látható, a kép hátoldalán a következő felirattal: „Szerelmemnek, Kerunnak, akit boldoggá tettem, és aki boldoggá tett. Drebil a 8625. birodalmi év tavaszán”

Áson döbenten állt, és egyfolytában a tekercsre bámult. Nem merte felemelni tekintetét Klerre.

- Nem ismertél engem, mégis feleségül akartál, csupán a szépségem miatt. Nem ismertél, és nem tudtad, hogy soha nem loptalak volna meg, mert nekem te minden kincsnél többet értél. Ha feltettem valamelyik tőled kapott ékszert, azt is csak a te kedvedért tettem. Nehezen felejtettelek el, de már nem szeretlek és tisztelni sem tudnám. Sokáig nem jelentett nekem az arany és a drágakő semmit - folytatta Kler - Most azonban leszedtem a vámot minden sérelmemért. Három zsák kincset megtartok magamnak. És elmegyek. Nem vagyok többé keleti boszorkány, mert az igazság széttöri azt a láthatatlan bilincset, melyet hamis vádak alapján rám tettél.

- Kler ... - végre Áson Klerre nézett és szeméből megeredtek a könnyek.

- Kler ... ha tudnád mennyit szenvedtem...

- Az a te szenvedésed volt, nekem elég volt az enyém. Drebilt ne bánts! Gyermeke van, és a gyermeknek anya kell. Ami volt, elmúlt. Hasznomra vált a szenvedés. Most elmegyek a barátaimmal, akiktől emberséget tanultam és jó szót kaptam, bizalmat. Ne keress! - szólt Kler és intett a sárkányoknak, hogy indulhatnak.

A keleti boszorkány birodalma hamarosan összeomlott, és az emberek boldogan vették birtokukba a szabadon maradt földeket.

A három sárkány, Klerrel együtt elrepült a sárkányok földjére, és így esett meg az a csoda, hogy emberi lény élt közöttük. Mikor Droginak és Olmajnak kikeltek az első fiókáit, Kler, hogy megismerje őket a többi sárkányfióka között, a csodás kincsekből mindegyiknek egy-egy aranyláncot választott és a nyakukba helyezte. Itt, ezen a szabad és hatalmas földrészen lelt boldogságra Kler, nem éppen szépnek mondható barátai között, de hogy hogyan és kivel, az már egy újabb történet...

Kondra Katalin: Sárkányokról ötévesen

A sárkány egy állat,
óriási, és farka van,
és karmai.
Nem patkány,
azt hiszem hüllő,
talán megfázott...
ha nem beteg, röpköd.
Ha beteg, tüzet hány.

Kondra Katalin: Sárkányokról tizenévesen

A sárkány nem biztos, hogy állat,
de két fajtája is létezik:
vad és házi.
Nekünk is van otthon,
és hisztizik.

**Golán Angéla Gabriella: Prózavers a sárkányokról, vitézekről
és kisasszonyokról**

Egyszer, innen nem is olyan messze, volt egy ország, melyben minden lovag meg volt veszve. Azt gondolták, csak akkor igazi legények, ha kiírtnak minden sárkányszerű létet.

El is indultak a sárkányölő útra, eközben a karámból egy jó párszor kirúgva. S azt hitték a legények a vitézségnek ára, hogy a végén Artúrnál rá lelnek a Grálra.

Lett is ebből jó nagy kalamajka! A kisasszonyok ott lettek hagyva a bajba. Öreg aggastyánok lehettek csak férjek, kiket már megrágtak mindenféle férgek.

Sírtak a lányok, de nem volt mit tenni, nem lehetett a legények után menni. Unatkoztak szegények a tornyaikba zárva, mert az öreg férjeknek unalom az átka.

SÁRKÁNYOKRÓL...

Ezért imádkoztak minden áldott éjjel, jöjjenek a sárkányok s vigyék őket széjjel. Ha majd ott lesznek a sárkány udvarába, jönnek a vitézek, s nekik dobják magukat nyakába.

Jöttek is a délceg harcos legények, de nekik a kisasszonyok nem voltak a lényeg. Miután elintézték a sárkányölő dolguk, visszavitték a nőket, s kérték mi ezért jut.

Evvel elvonultak a szomszéd kocsmába, s vitézségük dicsekedték hét-heted határba. Hát ezért lesz házsártos minden új menyecske, ha elmúlik a nászidő! S ha nem érted, hát magadra vess!

Naszvadi Sándorné: Igaz mese

Hol volt, hol nem volt, valamikor a nem olyan távoli régmúltban, volt egy születésnapom. Ahogy az rendje-módja szerint lenni szokott, szép számban érkeztek a köszöntőim. Valamikor a késő délután folyamán meglátogattak szüleim is. Kíváncsian figyeltem apám kezében, mit is rejthet az a selyempapírba csomagolt nagy cserép. Kibontottam óvatosan, és vidáman felkiáltottam meglepetésemben. A család nem értette hirtelen kitörő jókedvetem, kicsit megütközve, csodálkozva néztek rám!

- Ez egy sárkányfa - mondtam, a világ legnagyobb természetességével. Apám csak állt, csak állt, nézett, s egy félszeg mosoly játszott az arcán.

- Nem akartam...

- Semmi baj, nem tudhattad, majd ideállítom az ablakpárkányra, itt lesz jó helyen.

Párom, aki eddig szótlánul figyelte a jelenetet, most kaján-kedves mosollyal csak ennyit mondott:

- Tedd csak az ablakba, hadd lássa mindenki, hogy van egy házisárkány a családban.

Hanyecz István (shf): Lü-Csi a jótevő sárkány

Élt egyszer, valaha régen, a halhatatlan Konfuciusz idejében, egy különleges sárkány, akit Lü-Csi-nek hívtak.

A nagy kínai császár, Csü-Pa-Li udvarában szolgált és a jó tetteiről volt híres.

Nagyon különleges sárkány volt. Ha a birodalomban probléma adódott, a császár őt kérte fel, hogy orvosolja a bajokat.

Történt egyszer, hogy tavasz idején, amikor a birodalomban és a császári palota csodálatos kertjében elkezdődött a cseresznyefák virágzása, igen hideg fagyok köszöntöttek be. Sajnos nagyon csúnya károk keletkeztek szerte a birodalomban és a palota kertjében is.

A kertészek először megpróbálták hagyományos módon, füstöléssel megakadályozni ezeket a bajokat, hogy ne legyenek olyan nagy károk a cseresznyésekben.

De bizony ez nem volt elegendő. Így szomorúan jelezték a császárnak a rossz híreket.

Ekkor Csü-Pa-Li, a császár rögtön üzent az udvari sárkánynak, tegyen már valamit, mielőtt a kertek fái teljesen lefagynak, mert így nem lesz gyümölcs az idén.

A sárkány éppen kényelmes nyugágyában pihent, a déli szieszta idején, mikor megkapta az üzenetet.

Jött is örömmel Lü-Csi, az udvari sárkány, és mélyen meghajolva a császár előtt, így szólt:

- Állok szolgálatára Fenség.

Az uralkodó elpanaszolta a császári udvar és a birodalom baját. A sárkány figyelmesen hallgatott, majd így szólt:

- Rendben van, mindjárt cselekszem. - Azonnal felállt és kiment a császári kertnek egyik sarkába és megállt az egyik oldal közepén. Majd jó nagy levegőt vett és először északra fúj, majd délre fordult, aztán keletre és végül nyugat felé.

Így ezzel a hatalmas fújással egy szuszra elfújta a fagyos időjárást. Ezután újra nagy levegőt vett és még egyet fúj a négy irányba, de most sokkal, de sokkal nagyobb, mint az előbb. És ni-ni, mi történt? Egyszerre gyönyörű tavaszt varázsolt a császári kertbe. A cseresznyefák egytől-egyig kivirágoztak és a madarak újra boldogan énekeltek.

De nem csak a császári kertben, hanem máris jöttek a hírek minden felől a palotán kívülről is, a Kínai Nagyfalon túlról is, hogy ott is virágba borultak újra a birodalomnak gyönyörű cseresznyefái.

Boldogan perdült táncra most már a palota és a birodalom apraja-nagyja.

Mindenki Lü-Csi-vel, a császári palota jótevő sárkányával szeretett volna táncot rogni.

Hajnalig tartó vigadalommal ünnepeltek a császári birodalom és palota lakói, még a kínai Nagyfalon is táncoltak.

Györke Seres Klára: Sárkány

Valahol a világ végén
Van ergy csodás palota.
Ott lakik egy öreg sárkány
És vele lakik hét fia.
A palotának éjjel-nappal
Zárva van a kapuja.
Héttornyos volt a palota,
Éppen annyi, mint hét fia
Minden éjjel a tornyokból
Kicsapott a lángcsóva,
Néha meg az öreg sárkány
Mérges tüzét kifújta.
Ilyenkor a tűzcsóváktól
Fénybe borult a palota.
Kíváncsiak kerülgették
A hét tornyos palotát
Ám, ki közel merészkedett,
A sárkányok elkapták
Sárkánytűzön készítettek
Finom sárkány lakomát.
Fogadj el egy jó tanácsot,
Ne keresd a palotát!
Sárkány tüze megperzseli,
Elégeti a ruhád.

Valahol a világ végén volt
Egy csodás palota

Benne lakott öreg sárkány,
És vele lakott hét fia...
Míg a mesét olvasgatod és
Sorait nem unod, találd ki,
Hogy a nyolc sárkány
Összesen hány fejet hord???

Golán Angéla Gabriella: A papírsárkány

Egy délutánon, amikor Őszapa munkáját végezve a fák leveleit ezer színűre festette és már fáradtan várta, hogy bátyja átvegye a Föld feletti uralmat, hogy nyugalomra térve kipihenhesse magát... Mikor a nap is csak ritkán kandikálhatott ki az előtte virgonckodó felhőfiúk mögül, akik az elégedetten mosolygó Szélanya szellőlányaival fogocskáztak... Ezen a napon elgondolkodott Kiána, mit is tehetne, hogy elmúljon rossz kedve, ami már napok óta beléje költözött?

Az ablakon át felnézett az égre. Az ott lefelészó és szaladgáló bárányszerű felhőket látva, eszébe jutott a Sárkány.

A Sárkány ott ült az ágy meletti polcon és maga is a szabadba vágyott. Kiána kezébe kapta és rögvest igazalom kerítette hatalmába. A tavalyi kalandok jutottak eszébe és szeretetteljesen végigsímitott rajta. Kiána szerette a Sárkányt akkor is, ha nem ő volt a legszebb és leggyorsabb a környéken, de az ő keze által született és ezért nagyon büszke volt rá. Így fogta hát a Sárkányt és vidáman kiszaladt a szőlőhegyre, hogy a magasba röptesse.

Amikor a Sárkány végre a levegőbe emelkedett, érezte Szélanya lehelését, aki megismerve őt ráköszönt. A szellőlányok szelíden kezükbe vették és kézről kézre adva egymás után megringatták. Kiána a földről nézve boldogan vette tudomásul, hogy a Sárkány jókedvűen bologat feléje.

E közben észre sem vette, hogy Szelína, a Szélanya leghuncutabb lánya, egyre inkább a szőlőhegyet határoló fakoronák felé tereli őket. S ekkor megtörtént a baj. A Sárkányt Kiánához kapcsoló zsinórba belecsimpaszkodott egy nagy meggyfaág. Hiába próbálta Kiána és a Sárkány a faágot arra készíteni, hogy elengedje a zsinórt. Nem engedelmeske-

dett. Sőt, még másik faágak is belecsimpaszkodtak és erősen tartották, rángatták a madzagot. Ekkor Szélina egy nagyot rántott a Sárkányon, amittől a kötél elszakadt.

A kiszabadult Sárkány a földre nézett, ahol Kiána ijedten integetett feléje és hivogatta. De a Sárkány életében először érezte a szabadság ízét. Nem tartotta vissza kötél. Szállt a magasba és élvezettel táncolt a szellőlányokkal, akik egyre magasabbra invitálták őt. Ahogyan a szabdság mármorító érzésével egyre feljebb emelkedett egyszer csak megszólította egy felhőfiú:

- Ni csak, nagyon magasra emelkedtél, de most már talán jobb lenne, ha visszamennél a gazdádhoz!

A Sárkány először megijedt. Ilyen messze még sohasem emelkedett és Kiána sem volt már több mint egy apró pontocska a földön. Aztán elgondolkodott:

- Ha most tovább mennék és elérném a Napot már nem csak egy egyszerű papírsárkány lennék, hanem az a Sárkány, akinek sikerült a Napig repülnie! Kiána nem szégyelné többet, hogy nem én vagyok a legszebb és leggyorsabb a környéken! - ezzel búcsút intett a felhőfiúnak. Még lekiáltott Kiánának, hogy nem sokára visszatér aztán megkezdte útját a magasba. Kiána ott állt könnyes szemekkel és nézte mint száll a Sárkány egyre magasabbra. Mielőtt eltűnt a horizonton már csak egy pont látszott belőle. Kiána nagy bánatosan hazament. Édesanyja sem tudta megvigasztalni, s az ötletet, hogy készítsenek együtt egy új Sárkányt, elviselhetetlennek találta. Egy másik sárkány sohasem lenne olyan mint az ő Sárkánya!

A Sárkány pedig egyre magasabbra szállt. Egyszer csak találkozott egy repülővel, aki meghökkenve kérdezte:

- Hát te meg ki vagy és mit keresel errefelé?

- Én vagyok a papírsárkány, aki a napig repül! - válaszolta hetykén a Sárkány. Gondolta, hogy evvel mindent elmondott, amit a repülőnek ő róla tudnia kell és folytatta útját a magasba.

- De hát mindenki tudja, hogy a napig szállni lehetetlen, és ha mégis oda érkeznel, biztos lehetsz benne, hogy a nap eléget. - kiáltotta utána a repülő.

De a Sárkány nem törődött vele, csak azt vette észre, hogy egyre hűvösebb lett körülötte, s a fény is gyérebben világította meg az útját.

Mégsem gondolt arra, hogy visszaforduljon, történjék aminek történnie kell! Neki el kell jutnia a napig, hogy az egész világ lássa, Kiána Sárkánya a legmerészebb a világon!

Igy hát csak szállt tovább a magasba, mígnem találkozott az öreg Holdapóval, aki nap mint nap avval kergeti el unalmas óráit, hogy a Föld óceánjait a glóbusz egyik oldaláról a másikra futtatja.

- Hát te meg ki vagy és mit keresel erre felé. - kérdezte Holdapó a Sárkányt?

- Én vagyok a papírsárkány, aki a napig repül! - válaszolta ismét a Sárkány és meg se várva, hogy Holdapó szeretne-e neki még valamit mondani, tovább emelkedett.

- De hát mindenki tudja, hogy a napig szállni lehetetlen, és ha mégis oda érkeznel, biztos lehetsz benne, hogy a nap eléget. - kiáltotta utána Holdapó.

De a Sárkány csak szállt egyre feljebb. Még egy nagyon hosszú út állt előtte, amely sok csillag, bolygó és üstökös mellett vezetett el. Minden csillag, bolygó és üstökös, akivel az úton találkozott, megkérdezte tőle, hogy ki ő és hová tart, amire ő elmondta, hogy ő bizony a papírsárkány aki a fejébe vette, hogy eljut a napig. S hiába próbálták őt meggyőzni arról, hogy ez lehetetlen, ő csak ment tovább.

Egyszer csak kezdett melege lenni és a fény is egyre inkább erősödni látszott. A Sárkány csak hunyorogva haladhatott tovább. Amikor már a szemét sem tudta kinyitni és a papír, amiből Kiána készítette, épp úgy mint a farka, megperzselődött... Amikor már biztosra vette, hogy a napot elérni tényleg lehetetlen és pillanatok alatt lángokba fog borulni... Amikor már arra gondolt, hogyha szégyenletes vereséggel is, de vissza kéne fordulni...

Megszólította egy kellemes hangocska.

- Hát te meg ki vagy és mit keresel erre felé?

- Én vagyok a papírsárkány, aki a napig szeretett volna vándorolni, de most már látom, hogy ez lehetetlen! - felelte a Sárkány.

- Hát akkor most fel akarod adni? - kérdezte a hang.

A Sárkány megilletődött s félőn felelte:

- Most már fel kell adnom, mert látom mindenki az igazat beszélte, amikor azt mondta, hogy a napot elérni lehetetlen! S ha el is érném parázsá égetne.

S ekkor a hang elmondta, hogy ő bizony egy napsugár akit Napanya a Sárkány elé küldött, nehogy túl közel kerüljön hozzá és megperzselje. A napsugár azt is elmondta, hogy ő a Napanya gyermeke, akinek az a dolga, hogy letérjen a Földre és elvigye azt a melegséget Napanyától, amivel a gyermekeit dédelgette és melengette.

Ezzel nem csak napsugár-gyermekeinek, hanem a Földnek is ad életet. Napanya nélkül senki sem tudná mi tévő legyen. Csak ha a napsugarak leérnek a Földre és megcsiklandozzák a természetet indul el minden tavasszal újra az élet. S Napanya nem azért olyan égetően forró, hogy megperzselje azt, aki odamerészkedik hozzá, hanem azért, hogy a napsugár-gyermekei által hordott szeretet melegsége ne hűljön ki a Földig. - Most már tudod, hogy Napanya szívesen fogadna, ha lenne rá lehetőség, s hogy ebben ne cáfolj küldött neked egy ajándékot. - mondta a napsugár és még fényesebben felvillant. A Sárkány egy belső melegséget érzett, ami cseppet sem égette, de megcirógatta testét, lelkét és nagy szeretettel töltötte el.

- Most már azonban indulnom kell a Föld felé, mert nem szeretnék lekésni Tavaszanya ébresztéséről! - mondta a napsugár.

A Sárkány Kiánára gondolt, s hogy megigérette neki visszatér hozzá.

- Mondd, magaddal vinnél, én már annyira elfáradtam a repülésben? - kérdezte a Sárkány.

- Hát persze - felelte a napsugár - csak ülj a hátamra!

Útközben a Sárkány mindent elmondott a napsugárnak a Földről, amit Kiánától és családjától tanult. Ahogyan lefelé igyekeztek, találkoztak minden a Sárkány által ismert csillaggal, bolygóval, üstökössel, Holdapóval és a repülővel is. Nagy volt az ámulat, ahogyan látták a Sárkányt egy napsugár hátán repülni a Föld felé. De a legjobban azon csodálkoztak, hogy mennyire megváltozott a külseje.

Szélanya és a szellőlányok is elcsodálkoztak, hogy nem perzselődött meg, pedig egy napsugár hátán lovagolt. Ez pedig csak akkor volt lehetséges, ha elérte a Napot. Szét is szaladtak, hogy elvigyék a hírt a Sárkányról, aki elérte a Napot, az egész világon.

A napsugár egy szép tavaszi reggelen ért le a Földre. A Sárkányt letette Kiánáék házának a küszöbére. A Sárkány izgulva lapult a bejárat kö-

véhez. Egyszer csak kinyílt az ajtó és Kiána lépet ki rajta. Amint meglátta a Sárkányt öröm költözött szemeibe és mosoly suhant át az arcára. Örömeben felkapta a Sárkányt és magához ölelte. Jó érzés és melegség töltötte el szívét. A szeretet sugara áradt szét benne.

- Anyyira hiányoztál és úgy aggodtam érted! - suttogta Kiána. - S mennyire megváltoztál! Csillog a tested a szívárvány színeiben, mint amikor az ember egy prizmán néz keresztül. Te vagy a világ legszebb Sárkánya! Az én Sárkányom! - ezzel bekiáltott a házba - Anya elszaladok Sárkányt eregetni!

A napsugár a magasból kacsintva nevetett rájuk.

Kamarás Klára: Ki lesz a királynő párja?

Ennek a mesének előre tudjuk a végét, de szerintem nem az a fontos, mi történt, hanem, hogy miért.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király és annak egy gyönyörű, aranyhajú, kékszempű lánya.

Mindenki szerette, kényeztette a kis királykisasszonyt, apja, anyja, az udvartartás, de mondhatom azt is, hogy az egész birodalom rajongott érte.

Mikor felcseperedett, azt mondta neki az apja:

- Édes lányom, nem akarom én senki fiát rád erőltetni, annak lehetsz a felesége, akit szíved szerint választasz.

A leányka három napig törte a fejét, kit is tudna megszeretni, aztán az apja elé állt és azt mondta:

- Kedves királyapám, azt hiszem a legszebb erény a bátorság, a harcban elért dicsőség. Most béke van, ezért nehezen dönthető el, ki a legbátrabb az országban. De kitaláltam valamit. Azt hallottam, hogy az üveghegyen túl él egy hétfejű sárkány. Hirdettesd ki, hogy annak leszek a felesége, aki elsőként odaér, legyőzi, és a viadalban a legnagyobb bátorságot bizonyítja.

A király szétküldte a futárait, hogy összehívja a birodalom legbátrabb nősüendő legényeit, hogy egyszerre indulhassanak a sárkány legyőzésére.

Jöttek minden irányból a lovagok, minden rendű, rangú katonák cifra lovakon, páncélba öltözve, állig felfegyverkezve. Sorba álltak a királylány előtt, indulásra készen.

A sor végére még Józsi, a király kertésze is beállt, mert neki is nagyon tetszett a királykisasszony, de ahogy végignézett az összegyűlt sokaságon, igen elszomorodott. Neki se kardja, se dárdája, de még egy ócska csúzlija sem volt. Lovat se tudott venni magának, gyalogosan kellett volna a sárkány ellen mennie. El is somfordált a sorból és visszament a palota kertjébe a rózsákat gondozni.

A vitézek elindultak, hogy megküzdjenek a hétfejűvel.

Telt, múlt az idő, és én azt meg nem tudom mondani, mi történt a királyi udvarban, míg a vitézek a sárkányt vadászták.

Talán egy évnél is több múlt el, mire visszatért a sereg a palota udvarába. Véresen, sebekkel tele, egyik fáradtabb volt, mint a másik. Nyögtek, csoszogtak, nyikorgott a sok sérült páncél. Előljött a győztes. Még a paripája is rogyadozott kimerültségtől. Nagy zsákban hozta a sárkány hét fejét, amit levágtak a szörnyű viadal végén.

A nagy csindarattára előjött a királykisasszony. Irulva-pirulva állt a vitézek elé.

Megkérdezte az apja:

- No, édes lányom, elégedett vagy-é?

- Igen - felelte szendén a lánya.

- Feleségül méss-e ehhez a vitézhez, aki a sárkányfejeket hozta?

- Nem! - vágta rá a leány és most már büszkén nézett körül azzal a csodálatos kék szemével.

- Akkor hát, melyik vitézt választod? Amelyik az egyik karját veszette el érted a küzdelemben, vagy azt a véres homlokút? Ki legyen a férjed?

- Józsi, a kertész- sütötte le szemét a királykisasszony.

- Legalább azt mondd meg, hogy miért!

- Mert ezek mind csatáztak, verekedtek, egy évig is várattak, de *ő végig itt volt mellettem.*

Mit tehetett a király? Kihirdette, hogy Józsi a legbátrabb az országban, mert nem hogy egy sárkánynál, de még a király lányánál is győzött.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
